

René Heinrichs

Ik weet ook niet, op de een of andere manier smaakte het niet meer zo goed als voorheen

Ik had elk plezier aan het leven verloren. Dit had velerlei redenen. Ik maakte me zorgen om mijn toekomst. Bovendien had ik te kampen met mijn verleden. Reeds op jonge leeftijd en in mijn vroege jeugd was ik belast. Ik was agressief en kreeg woede-aanvallen. Dit ging zover, dat ik zelfs mijn moeder sloeg of mijn kleding stukscheurde. Mijn ouders gingen met mij naar de jeugdpsychiatrie, waar ik twee jaar in behandeling was. Tot mijn zestiende levensjaar plaste ik in bed en ongeveer een half jaar leed ik aan anorexie.

Het was me weliswaar gelukt, van de belastingen vrij te komen, maar psychisch had ik het niet verwerkt.

Met zestien jaar begon ik met mijn opleiding tot sanitair- en verwarmingsinstallateur. Op school was ik lui, het onderwijs was voor mij bijzaak. In mijn vrije tijd hing ik alleen op de oefenplek rond en voetbalde van 's morgens tot 's avonds. Op de beroepsopleiding werden mijn punten steeds slechter. In het weekeinde reed ik wel eens met vrienden naar het voetballen in Dortmund. In het begin was dit voor mij nog een mooie vrijetijdsbesteding, maar van maand tot maand werden het meer reizen. Ook de alcoholconsumptie, die in het begin nog binnen de perken was

geweest, werd van wedstrijd tot wedstrijd meer. Dit alles was al zover toegenomen, dat ik bij de BVB een seizoenskaart had en ook bij bijna elke uitwedstrijd was. Mijn verlofdagen gingen eraan voor Championsleaguewedstrijden in het buitenland. Voor de wedstrijden bezatte ik mij zo, dat ik meestal niets meer van het spel meekreeg.

Op de beroepsopleiding was het niet anders. 's Morgens kocht ik met medescholieren bier. Dat maakten we nog op voor dat de les begon. Ook tijdens het onderwijs dronken we stiekem gewoon verder. De leraren bemerkten het helemaal niet. In elk geval zeiden ze niets. Nu kunnen jullie je zeker goed voorstellen, hoe het onderwijs er uitzag. Wij zongen liedjes, haalden alleen maar domme streken uit en ergerden onafgebroken onze leraren. Ook in de pauzes dronken we in volle teugen verder. Zolang ik alcohol dronk, was de wereld voor mij in orde. Alle angsten en zorgen waren eenvoudig verdwenen. Ik was me er eigenlijk helemaal niet van bewust, dat ik daar in was terechtgekomen. Ik ervoer het al als normaal, met een vol bierblik op straat te staan. Maar nauwelijks had ik weer een helder hoofd, of de zorgen en angsten kwamen ook weer. Wanneer ik 's morgens na een wedstrijd ontwaakte, zwoer ik mezelf: "nooit meer alcohol!"

Voortdurend was ik ontevreden met mijzelf en werd ook steeds vaker ziek, maar zodra ik weer fit was, haalde mij de verleiding weer in en dacht ik alleen nog maar aan de plezierige dingen in dronken toestand.

Mijn moeder en zus waren al een paar jaar in de Vriendenkring. Dit accepteerde ik weliswaar, maar ik benutte het nauwelijks. Met de tijd werd ik steeds ontevredener met mijn leven en ook nieuwsgierig hoe het wel met Bruno Gröning zat. Is dit werkelijk waar? En zo liet ik me in oktober 1996 inleiden in de leer van Bruno Gröning. Maar niet, dat jullie denken, dat ik van vandaag op morgen heel anders ben geworden. Nee, niet helemaal. In het begin ging alles precies zo verder als vroeger. Pas twee maanden later veranderde er langzamerhand iets. Op de beroepsopleiding werd de consumptie van bier zo langzamerhand minder en ook bij voetbalwedstrijden werd er minder alcohol gedronken. Ik weet ook niet, op de een of andere manier smaakte het niet meer zo goed als voorheen. Ik had niet meer zo de behoefte alcohol te drinken. Het was altijd leuk geweest, wanneer de alcohol vloeyde, maar achteraf was alles nog veel erger. Daardoor was ik steeds verder teruggevallen. Het kwam vaker voor, dat ik in plaats van bier cola kocht.

Aan het einde van het voetbalseizoen had ik helemaal geen alcohol meer nodig. Mijn leven kreeg weer zin. Want zonder alcohol verbeterde ook weer mijn welzijn. De angsten verdwenen en het ging bergopwaarts met mij. In de zomervakantie verheugde ik mij al op het volgende

seizoen. Op een morgen ontwaakte ik met de gedachte: "Jij rijdt naar geen wedstrijd meer". Eerst wilde ik dit helemaal niet waarnemen. Ik was bang, dat ik iets zou kunnen missen. Maar ik volgde de gedachte en reed van vandaag op morgen naar geen wedstrijd meer. Kunnen jullie je dat voorstellen?

Mijn leven verloopt sindsdien weer geordend. Het is rijker geworden.

Vroeger bestond er voor mij dag en nacht alleen maar voetbal. Nu heb ik eindelijk ook eens tijd voor iets anders. In plaats van naar voetbalwedstrijden te rijden onderneem ik met vrienden nu zoveel verschillende dingen.

Vandaag is het weer leuk hier te leven.

Rene
Heinrichs